

ความสำเร็จที่ได้จากวิปัสสนากรรมฐาน

โชติพัฒน์ ไสภินพิเชษฐ์

P19007

เมื่อปี ๒๕๔๕ ได้เกิดเรื่องสะเทือนใจพร้อมกันที่เดียวหลายเหตุการณ์ ทำให้สับสนในปัญหาที่เกิดขึ้น จนท้อถอยในการดำเนินชีวิตช่วงนั้น ผิดหวังจากความรัก ผิดหวังจากด้านการทำงาน ปัญหาครอบครัว พ่อ-แม่เลิกกันตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ทำให้เป็นเด็กมีปัญหาตลอด ในความคิดของตัวเองที่ยังไม่เข้าถึงธรรมะ ความเป็นอยู่ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นผลกระทบมาตลอด เริ่มจากปี ๒๕๔๐ ชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ มาตลอด จนวันหนึ่งสับสนมาก คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรกับชีวิตดี พื้นฐานเดิมไม่ค่อยเชื่อเรื่องนรก สวรรค์ ว่ามีจริงหรือไม่ แม่ก็สอนให้นั่งสมาธิ ให้อ่านหนังสือพระทั่ว ๆ ไป จนรู้ว่าเปรตเป็นอย่างไร นรกเป็นอย่างไร มีกษุม การนั่งสมาธิทำอย่างไร ได้อะไร ถอดจิตอย่างไร ชั้นภูมิมีกี่ชั้น อ่านมาก ๆ เข้าก็เริ่มเชื่อทีละนิด ๆ แต่ก็ยังไม่ได้ปฏิบัติจริงจัง เพราะทำไมเป็น ก็เริ่มค่อย ๆ หัดไป จนรู้สึกชอบแล้ว

มารู้เรื่องหลวงพ่ोजรัญตอนทำงานปี ๒๕๔๒ มีเพื่อนเอารูปท่านมาให้ แต่ก็ไม่สนใจเพราะคิดว่าพระไม่ดัง ไม่รู้จักด้วยเป็นพระอะไร อยู่ที่ไหน แต่ก็ได้เก็บรูปที่เพื่อนให้ไว้ และมีคนแก่คนหนึ่งเอาบทสวดพาหุงมาให้สวด แต่ก็สวดโดยที่ยังไม่รู้ว่าสวดแล้วได้อะไร

มีปัญหาหนัก ๆ ตอนที่อยู่พัทยา เลิกกับคนรัก ธุระกิจล้มเหลว เพื่อนก็ไม่คบ คิดมาก ไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร ไม่มีที่พึ่ง ไม่รู้จะอยู่ไปทำไม ตอนนั้นลืมนึกถึงญาติพี่

น้อง ไปทำธุรกิจพัทยาคนเดียว ไม่มีเงินผ่อนรถมอเตอร์ไซด์ แทบจะหมดตัวแล้ว บางมือต้องอด บางมือต้องใช้น้ำประทังแทนอาหาร มันเป็นทุกข์ คิดว่าจะกลับบ้านที่กรุงเทพฯ แล้ว

นึกถึงหลวงพ่ोजรัญได้ รีบไปหารูปภาพก็เจอ ก็พูดในใจกับตัวเองว่า “หนูจะตายแล้ว ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วยหนู” เสร็จแล้วก็ร้องไห้ ร้องไห้อยู่อย่างนั้น แล้วจุดธูป ตั้งจิตอธิษฐานต่อหน้ารูปหลวงพ่ोजรัญว่า “หลวงพ่อลูกอยากไปหาหลวงพ่อ หลวงพ่อต้องช่วยลูกนะ ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วยลูก ลูกจะฆ่าตัวตายแล้วนะ ลูกต้องตายแน่ ๆ เลย”

พี่ส่วนเคยแนะนำให้ไปที่วัดอัมพวัน บอกว่าวัดนี้ดีมาก ให้ไปแต่เช้า ถ้าจะปฏิบัติสามวันจะได้มีเวลาปฏิบัติมากหน่อย ปกติแล้วไปครั้งแรกต้องให้ได้ครบเจ็ดวันจะดีมาก จึงรีบเดินทางจากพัทยาแต่เช้ามีด ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าวัดอยู่ที่ไหน ไปอย่างไร จนไปถึงวัดในที่สุด ประมาณเก้าโมงเช้า เดินไปที่ศาลา พอกรอกใบสมัคเสร็จก็เดินเล่นในวัด และไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดในวัด ตอนบ่ายสองโมงเดินตรงไปที่ศาลา ได้เห็นหลวงพ่ोजรัญพอดี ดีใจมากเข้ากราบหลวงพ่อใกล้ ๆ ด้วยความตื่นตันใจ แต่ในใจอยากกลับบ้านหลายครั้งหลายหน ถามตัวเอง ตอบตัวเองอยู่บ่อย ๆ ว่า จะอยู่ทำไม ไม่รู้จักใครเลย เหนงาก็เหงา แต่ก็ตัดสินใจอยู่ เพราะเดินทางมาตั้งไกล ลาเพื่อน ๆ พี่ ๆ ที่พัทยามาหมดแล้ว กลับไปก็อายเขา เดียวจะว่าไปแล้วไปไม่ตลอดรอดฝั่ง จึงทำให้อยากอยู่ขึ้นมา ไม่กลับแล้ว

สี่โมงเย็น รีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า พอแต่งชุดขาวเท่านั้นแหละมีคนทักหลายคน เดินไปไหนมีแต่คนทักตลอด ชักใจขึ้นขึ้นมาแล้ว เราไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว ก่อนเปลี่ยนชุดขาวมีแต่คนมองดูเหมือนเราเป็นบ้า เพราะสภาพเราก็เหมือนอยู่แล้ว คงคิดว่าเข้ามาในวัดทำไม สุดท้ายก็เลยได้บวชสมใจ

วันแรกที่ปฏิบัติไม่เข้าใจเท่าไรว่า ที่วัดนี้เขาทำกันอย่างไร ก็ได้แต่มอง ๆ เขาทำกันแล้วก็ทำตามเขา เขาเดินก็เดิน เขานั่งก็นั่งตามเขา พอเข้าใจบ้างแต่เวลายังไม่ถูกต้องเท่าไรนัก จนหกโมงเย็นของวันที่สอง ได้เจอพี่สาวลูกของป้า เขาแนะนำให้ไปที่วัดนั้นานแล้ว และคิดว่าเขาคงไม่ไปแล้ว ด้วยความเกรงใจเลยไม่กล้าโทรศัพท์ไปหากแต่ใจนึกถึงเขาตลอด อยากให้เขาไปวัดด้วยเพราะไม่มีเพื่อน เหมือนเขาไปช่วยให้ดิฉันเข้าใจในการปฏิบัติมากขึ้น และมีเพื่อนปฏิบัติอย่างที่ต้องการ

สภาพจิตใจก็เริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ จนเริ่มรู้สึกตัวมีสติ ดิฉันก็ขยันสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น และนั่งปฏิบัติทุกครั้ง ไม่ขาดเลยสักกรอบ จนปัญญาเริ่มมา นึกเรื่องตัวเองออกได้หมด คืออย่างไร ไม่ดีอย่างไร เริ่มเข้าใจตัวเองมากขึ้น จนรู้สึกว่าตัวเองน่าเกลียดที่สุดและเริ่มทำใจได้ จนจิตใจเกือบเข้าสู่ภาวะปกติ ส่วนพี่สาวก็สอนอะไรหลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ เรื่อง และนอนเป็นเพื่อนจนวันสุดท้าย ดิฉันอยู่ที่วัดนี้รวมทั้งหมดห้าวัน

ระหว่างปฏิบัติธรรมในเวลากลางคืน ตอนนอนก็ท่องสัพเพสตัดตาไปเรื่อย ๆ แต่ก็นอนไม่หลับเหมือนสมองดิฉันท่องสัพเพสตัดตาเองอยู่อย่างนั้นตลอดไม่ยอมหยุดถามตัวเองว่าท่องอยู่ทำไม ทำไมไม่นอน เดียวเข้าปฏิบัติกรรมฐานไม่ได้ แต่พอหยุดท่องก็เหมือนมีอะไรมาทิ่มแทงที่หัวใจอยู่อย่างนั้นก็เลยท่องต่อ พอหยุดก็เป็นอีก เลยท่องสัพเพสตัดตาทั้งคืนจนสว่าง แต่ก็แปลกที่ดิฉันมีแรงที่จะปฏิบัติกรรมฐานได้ไม่ง่วงนอนเลย ได้กำลังใจจากหลวงพ่ोजรัญ แม่กาหลง พี่สาวก็แนะนำอีกว่าอยู่ให้ครบเจ็ดวันจึงจะดีสำหรับคนที่มาครั้งแรก พี่สาวก็อยู่เป็นเพื่อนตลอด และลาศีลกลับบ้านพร้อมกัน

ยิ่งไปกว่านั้น พี่สาวพอทราบเรื่องราวความทุกข์ร้อนของดิฉันก็ช่วยเหลือก็ให้เงินมาหนึ่งหมื่นบาท บอกว่า เอาไปทำเป็นเงินแสนให้ได้นะ จากนั้นมาก็ค้าขายดีมา

ตลอด พร้อมกับแบ่งเวลาไปปฏิบัติ ถ้าไม่ไปก็สวดมนต์ กราบพระ ตักบาตรทุกวัน ทำเป็นประจำจนดีขึ้นเรื่อย ๆ สามารถปลดหนี้สินหมด และขายรถมอเตอร์ไซค์ไปเพื่อเปลี่ยนมาเป็นรถกระบะไว้ชนของค้าขายได้มากขึ้น ค้าขายสะดวกขึ้น ชีวิตดีขึ้น และยังหันหาเวลาที่เหมาะสมไปวัดตลอด อย่างน้อยก็ไปปฏิบัติสามวันก็ยังมีดี พี่สาวก็ไปเป็นเพื่อนเสมอ

ดิฉันร่างกายเป็นหญิงแต่ใจเป็นผู้ชาย หรือที่สังคมทั่วไปเรียกว่า “ทอม” แต่เดี๋ยวนี้ดิฉันเรียบร้อยมากจากการปฏิบัติธรรม เกือบจะเป็นคนขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ยังไม่เป็นมนุษย์เลย คงต้องใช้เวลาอีกสักหน่อย ปฏิบัติมาก ๆ หน่อย ทำความดีมาก ๆ กว่านี้อีก

ดิฉันประทับใจข้อความในหนังสือของหลวงพ่ोजรัญญอยู่ตอนหนึ่ง ที่หลวงพ่อสอนผู้หญิงอกหักคนหนึ่งว่า **“ทำไม ไม่เอาใจฝากไว้กับตัวเอง เอาใจไปฝากกับคนอื่นเขาทำไม เหมือนทศกัณฐ์ ที่เอาหัวใจไปฝากไว้กับพระฤๅษี ผลสุดท้าย หนุมานก็ไปเอาหัวใจมาจากพระฤๅษีมาทำลาย ทศกัณฐ์ก็ตายในที่สุด”** เปรียบให้ผู้หญิงคนนั้นฟังว่า เหมือนใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัวก็ทำให้ตัวตาย ดิฉันก็ติดตามหาหนังสือหลวงพ่อมานั่งอ่านอีกตั้งแต่เล่มหนึ่งถึงเล่มที่สิบเลย และสิ่งจองอีกหลังจากนั้นก็ฟังเทปบ้าง อ่านหนังสือบ้าง เวลาไปที่วัดก็จะซื้อติดมือกลับไปบ้าง

ดิฉันใส่บาตรทุกเช้า ขาดดีหรือไม่ดีก็จะใส่บาตรทุกเช้า ตามที่เราพอมีเงิน ทำอย่างนี้เรื่อยมาตลอด วันหนึ่งได้ข่าวว่ามีพระธุดงค์มาอยู่ในป่าไม่ไกลจากบ้านมากนัก ก็เลยขับมอเตอร์ไซค์ไปใส่บาตรกับพระท่านทุกเช้า ลำบากอย่างไรก็ไป อดหลับอดนอนจากชายของก็ตื่นมาใส่บาตร ลำบากอย่างไรก็อดทนเป็นเวลาหลายเดือน

หลังจากนั้นทุกอย่างก็ดีขึ้น ดีขึ้นเรื่อย ๆ มีคนเหมาของหมดบ่อย ๆ จนมีชาวต่างชาติ มาสั่งของครั้งละเป็นหมื่น ๆ หลายครั้งติดต่อกันเป็นเวลาสองปี ได้กำไรเป็นพันเป็นหมื่น จนมีเงินเก็บสองแสนบาท ทั้ง ๆ ที่ร้านของดิฉันอยู่ตรงกลาง ซ้ายขวาก็ร้านขายของเช่นเดียวกับดิฉัน ฝรั่งลูกค้าที่มาจากเมืองนอกตรงดิ่งมาหาดิฉัน สั่งซื้อกันเป็นประจำ ให้เงินมาซื้อก่อนด้วยทั้งหมดเลย ยังคิดเลยว่าทำไมไม่กลัวดิฉันขีดเงินหนีหรือทำให้มีเงินเก็บตั้งสองแสนในระหว่างสองปีที่ค้าขายกับฝรั่งคนนี้ นั่นแหละที่ทำให้สามารถซื้อรถกระบะไว้ค้าขายได้ เซ้งแผงร้านค้าของตัวเองสองแผง ส่งเงินให้แม่ทุกเดือน กินอยู่อย่างสบาย ไม่อดเหมือนแต่ก่อน ได้เพื่อนดี ๆ คงต้องไปวัดบ่อย ๆ ถึงจะได้อีก และจะดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกถ้าปฏิบัติธรรมไม่ขาดเลย...